

FLORIN BUHARU

VÂNĂTORII PROSCRIȘI

CARTEA 1

ÎNVIEREA

„Țărâna-i mama firii și sicriul,
ea face din ce-i mort să nască viul.”
(William Shakespeare)

PROLOG

— Am auzit că pădurea asta este bântuită, a spus unul dintre cei cinci tineri care stăteau pircotând în jurul focului. De fapt, chiar este, a continuat el cu un zâmbet firav ițindu-se pe buzele sale pline.

Dopul unei sticle de bere a căzut lângă el. Gâlgăitul lichidului s-a amestecat cu trosnetul focului.

— Acum, vrei să ne prostim ca în filmele alea în care sunt cu toții priviți din umbră și o crimă groaznică s-a petrecut acum nu știi cât timp, după care apare un cadavru sau vreun om transformat în șopârlă sau zombi? Haide, Stefan, nu mă păcălești cu lucrurile astea atât de clișeice, să știi!

Emily Lovec s-a jucat cu vârful unei crengi groase în foc ca să-l ațâțe. Acesta era împrejmuț de câțiva bolovani, iar flăcările dansau pe chipurile lor aproape îngălbenite de băutură și oboseală.

Pe chipul lui Stefan a apărut un zâmbet arogant.

— Și presupun că în filmele alea erau și scene fierbinți de dragoste între personaje, nu-i așa, Emily?

S-a uitat sfidător la ea, dar fata i-a arătat degetul mijlociu și a mai luat o gură zdravănă din sticla de bere.

— Oh, să nu te gândești la asta! Nici într-o mie de ani, ai înțeleș?!
— Haide, știi că nu avem nimic de pierdut!...

Un pufnet de exasperare a străpuns aerul.

— Serios?! Mai sunt și alții pe aici, să știți, le-a atras atenția Lucien Meistars, un tânăr cu ochii vii, albaștri, care nu părea atât de beat precum erau ceilalți. Ce-ai zice dacă ai continua idioata aia de poveste, Stefan? M-ai făcut curios. După ce i-a examinat pe fiecare în parte, Lucien a adăugat: Însă, sper că nu este vreo poveste asemănătoare cu *Friday the 13th*¹ sau altele asemenea. Nu ar mai avea niciun farmec...

¹ Franciză americană care cuprinde, printre altele, o serie de filme horror (n.a.).

— Stefan e un prost! a intervenit Jessamine, mușcând grăbită dintr-o felie aproape alterată de pizza. Nu-l ascultați, a spus ea, după care s-a aplecat să-l sărute pe prietenul ei, Eliot, un tânăr despre care nu ai fi crezut că va avea vreodată norocul să aibă o iubită atât de frumoasă ca Jessamine.

Stefan Venandi și-a arcuit o sprânceană.

— O, sunt prost, fraiero? Atunci o să-ți spun povestea pe care o știi și sper că ți-ai adus lenjerie intimă suplimentară.

Ea și-a dat ochii peste cap.

— Vezi să nu!

S-a făcut liniște, semn că Stefan trebuia să înceapă mica istorisire. Până și el era surprins de privirile interesate și de întrebările încă nerostite care pluteau în aer, pe care le simțea răsfrângându-se din plin asupra sa. Și-a întins picioarele goale lângă foc și a scotocit după o lanternă în buzunar. A aprins-o, iar lumina ei slabă i-a făcut ochii verzi să strălucească.

— Pe bune? a întrebat din nou Jessamine, desfăcându-și părul într-o cascadă de smolă. La ce mama dracu' mai aprinzi aia dacă avem focul ăsta mare?

El s-a strâmbat.

— Pentru a ne introduce în atmosferă, desigur. Zău, Jessamine, tu nu ai fost niciodată la petreceri din astea sau nu ai văzut filme?! Credeam că ai ieșit deja din peșteră, dar se pare că m-am înșelat...

S-au auzit câteva chicoteli înfundate, apoi el a început:

— Nu știu dacă este adevărat...

— Bineînțeles că nu e adevărat, l-a întrerupt Emily.

— În fine, am auzit și eu niște povești. Am căutat și pe internet și, surprinzător, nu am găsit nimic. Acest fapt mi-a stârnit și mai tare interesul și mi-a adus o serie de întrebări în minte, căci doar astăzi găsești absolut orice dorești pe internet. Se spune că pădurea asta despre care vreau să vă vorbesc a servit ca loc de îndeplinire a unor ritualuri sacre cu sute de ani în urmă. DAR State Forest, Massachusetts. Dacă am fi trăit în acest loc, probabil că am fi cunoscut deja anumite legende. Tocmai pentru că mi se par a fi niște povești demne de luat în seamă, aș vrea să întrebăm și localnicii, să vedem ce părere au și ei despre asta.

— Nu știam că ești atât de pasionat de legende și de mituri care datează de sute de ani, i-a spus Lucien sceptic.

— Sincer, nici eu. Însă trebuie să ascultați. După cum spuneam, în pădure au avut loc anumite ritualuri sau sacrificii, cum vreți să le spuneți. La început, zeii se războiau pe Pământ pentru dominație, iar sângele nevinovaților le dădea putere. Ciudat este faptul că nu oamenii își sacrificau semenii pentru a le oferi inimile drept ofrandă zeilor, ci spiritele ielelor și ale silfidelor vărsau sânge uman pe aceste meleaguri. Acestea din urmă le erau subordonate zeilor și aveau grijă să nu le stârnească mânia. În plus, se spune că zeii le vorbeau în mod direct spiritelor, vocile lor străbătând mințile acestora la nivel telepatic, chemându-le adeseori pentru a răspunde nevoii lor de hrană.

— Stai, vrei să spui că au existat iele și silfide din astea sau cum le-o zice? l-a întrebat Eliot, care o ținea strâns în brațe pe Jessamine.

— Mda, așa cum se spune că au existat și vampiri, și vârcolaci, și alte chestii din astea, a intervenit Emily. Doar nu te aștepti să credem așa ceva, nu, Stefan?

El a clătinat din cap.

— Nu îmi pasă de ceea ce credeți voi, însă lăsați-mă să vă spun povestea! Pentru a-i duce pe oameni la locurile de sacrificiu, ielele și silfidele se uneau într-un dans nebun care îi seducea pe oameni, furându-le mințile. Aceștia deveneau asemenea unor zombi. Nu știau ce e cu ei, ci doar erau prinși în mreaja aceea a dansului. Apoi, cică pământul se deschidea și din abisul întunecat ieșeau zeii cei puternici, iar spiritele făceau reverențe în fața lor, aruncându-le după aceea trupurile și sufletele oamenilor. Această hrană îi făcea pe zei să devină mai puternici. Corpurile umane putrezeau, iar sângele și pământul acesta e ud, indiferent dacă e căldura toridă. Există mai multe locuri de sacrificiu pe Terra și toate au această umezeală ce provine din sângele lor...

Jessamine și-a trecut degetele peste pământ și peste frunze.

— Idiotule, bineînțeles că e ud! Doar a plouat de dimineață, când am venit aici.

— Mă rog! Aceste ritualuri nu erau practicate foarte des, poate anual sau de două ori pe an, când peretele invizibil dintre noi și

zei era foarte slab. Spiritele erau chemate la momentul respectiv cu ajutorul sunetului unei goarne și atunci îi aduceau pe oameni. Probabil vă întrebați de ce zeii aveau nevoie de ființele umane pentru creșterea puterii lor. Care era scopul unei astfel de puteri?

În mod surprinzător, cu toții au dat din cap.

— Doreau război. Nu existau doar zeii pe atunci. Existau și niște ființe rivale zeilor, numite zodroni. Nu știu etimologia cuvântului. Zodronii erau extraordinar de puternici, fiind rezultatul unei încrucișări între zeii și demonii. Ei adorau vânătoarea asemeni zeilor, însă singura diferență era dată de faptul că, în timp ce zeii se hrăneau cu sufletele umane, zodronii se hrăneau cu cele ale zeilor.

— Păi bine le-au făcut, zeii erau niște nenorociți! a protestat Jessamine.

— La un moment dat, silfidele și ielele nu au mai ascultat de zeii. Zodronii s-au înmulțit, au devenit puternici și aproape i-au distrus pe zeii. Spiritele s-au îndreptat spre zodroni, însă aceștia le-au refuzat. Se spune că au deschis o poartă, un fel de oglindă făurită din apă de izvor. Sub acea oglindă au încătușat ielele și silfidele.

Stefan a tras puțin aer în piept, după care a continuat:

— Conducătoarea zodronilor se numea Osiris. Știu că este considerată a fi o zeitățe, însă nu a fost așa. Osiris a distrus zeii, după care le-a furat sufletele și și-a hrănit cabala². A devenit atât de puternică, încât a reușit să învie morții pe care spiritele le sacrificaseră pentru zeii. Apoi, Osiris și-a aruncat armele. Când morții au înviat și și-au încheiat socotelile cu viața după ciclul muritor, Osiris a știut că misiunea ei a fost îndeplinită. Nu se știe ce s-a întâmplat cu ea sau cu cabala ei. Au dispărut, lăsând doar amintiri vagi pentru cei ce au văzut totul – cei înviați. Și-a lăsat doar armele în urmă... arme despre care se spune că nu au fost vreodată găsite.

Lucien și-a apropiat față de a lui Stefan. Flăcările îi dănțuiau în ochii de un albastru strălucitor.

— Și ce s-ar întâmpla dacă le-ar găsi cineva?

— Fii serios, Lucien! a pufnit Emily. Exact ca în cazul miturilor cu comori, nimeni nu le găsește. O porcărie. O poveste de adormit copiii.

— Nu cred că vei avea tu norocul ăsta, frate, a zis Stefan zâmbind. Dar nu știu ce se întâmplă dacă aceste *artefacte* ar fi găsite.

— Poveste stupidă, a strigat și Jessamine.

— Poate, dar e o poveste a naibii de reușită, a adăugat Lucien surprins.

Focul trosnea ceva mai tare, de parcă doi bolovani s-ar fi ciocnit între ei, de parcă două tășuri de sabie s-ar fi încleștat.

Au tresărit cu toții.

Lucien Meistars nu putea să doarmă absolut deloc. Auzea afară norii care se încingeau pe coama cerului și presimțea ca vor cădea câțiva stropi, căci aerul și pământul prinseseră miros de ploaie.

Lanternă cu lumină galbenă din mijloc lumina tot cortul. Crengile copacilor păreau niște mâini scheletice care zgâriau cu degetele cortul. Îl stresa acel sunet și îl făcea să se enerveze. Respirațiile calde ale celorlalți, alături de damfurile de băutură, îl plesneau peste față și își simțea stomacul protestând. Parcă și aerul îl prindea de gât. Era din ce în ce mai cald în cort, iar faptul că era turtit între Stefan și Emily nu îl ajuta deloc, căci îi sporea acea stare de anxietate care îl cuprinsese deodată.

S-a ridicat în șezut și un fior l-a zguduit în momentul în care în depărtare s-a auzit un tunet puternic. S-a uitat la fețele adormite și pe jumătate palide ale prietenilor săi.

Sufocat de niște stări pe care nici măcar el nu le putea justifica, a deschis fermoarul cortului și a ieșit în aerul rece al nopții. Purta un hanorac negru cu glugă subțire, iar în picioare o pereche de adidași jerpeliți. Pentru luna mai, temperatura era destul de scăzută, căci scotea norișori pe gură. Aproape că a scăpat lanternă din mână când a auzit sforăitul adânc al lui Stefan.

² Un fel de armată, de organizație capabilă să comunice cu spiritele superioare (n. a.).

— Idiotul, a murmurat el.

S-a îndepărtat încet de cort, iar mușchii au părut că se relaxează. Focul încă mocnea slab, iar sticlele de băutură, cutiile de pizza și de dulciuri și pungile de chipsuri pe jumătate mâncate erau împrăștiate peste tot.

Luna era uriașă și strălucea pe cer atât de tare încât lanterna i s-a părut deodată nefolositoare. A stins-o și a vârat-o în buzunar.

A trecut pe lângă un pâlcc de copaci cu crengile arcuite. A mers aplecat vreo câțiva metri, deoarece silueta lui deșirată era înaltă. Când a aruncat o privire în urmă, lumina cortului abia dacă se mai putea întrezări. Nu mai simțea o împresurare ce gravita în jurul lui. Acum, era podidit de un falnic sentiment de liberate.

De ce toate astea? Habar nu avea.

Nu știa nici măcar încotro mergea. Nu voia să se întoarcă. Simțea o forță care îl impulsiona să meargă înainte, deși totul îi era străin și era dominat de un sentiment puternic de nesiguranță. Și mai era și povestea aia pe care i-o spusese Stefan...

S-a oprit. Un țuiit metalic l-a lovit în urechi și aproape că s-a îndoit de mijloc din cauza aceluși sunet puternic. A strâns din ochi, încercând să îndepărteze senzația auditivă ce părea că îi sparge creierul. Însă țuiitul s-a auzit tot mai puternic și parcă i-a încețoșat privirea.

A fugit mai departe.

Sunetul a scăzut în intensitate.

A răsuflat ușurat, apoi a auzit o melodie cântată de o apă. Probabil că se afla lângă un izvor în cădere. Cumva, voia să se detensioneze de tot, iar susurul blând al apei limpeztea fumul din mintea lui. Voia să se apropie de sunet. Îl dorea. Voia să îi curgă peste inimă. O dorință nestăvilită l-a cuprins și a luat-o la fugă, urmărind murmurul hipnotizant al apei.

Crengile și frunzele trosneau sub picioarele lui. S-a împiedicat de o rădăcină, dar și-a recăpătat poziția fermă. În fața lui a apărut o perdea străvezie de mușchi vegetali și frunze uriașe. A trecut prin ele și zgomotul apei în cădere a izbucnit dulce în capul lui.

A închis ochii preț de câteva momente și a savurat melodia.

Atât de bine... Atât de reconfortant... Nu avusese niciodată o pasiune pentru natură și nici nu obișnuise să contemple frumusețile planetei.

A mai făcut un pas în față cu ochii închiși și s-a simțit tras sub pământ. S-a zbatut cu mâinile să se apuce de ceva, dar piciorul i-a alunecat într-o parte și o bucată de pământ s-a prăbușit într-un clipocit gros. Unghiile lui au zgâriat rădăcinile arborilor și a țipat de durere. Un bolovan a trecut pe lângă el când s-a prăbușit în apa rece.

Inima îi bătea nebunește în piept. A scotocit după lanternă, căci luna era acoperită de coroanele înalte ale copacilor. Era beznă și tremura de frig.

Lumina lanternei i-a explodat în față înainte să apese pe buton. A fost orbit. Și-a simțit piciorul zvâcnind de la vânăta. A căzut pe o parte, iar bărbia lui bine cizelată a atins ceva dur, iar lanterna l-a propulsat în apă. Apoi, aceasta s-a stins și întunericul s-a încolăcit în atmosferă.

A icnit din cauza impactului. Parcă îl lovise cineva cu un pumn zdravăn în maxilar. Și-a băgat mâinile în apă și a atins suprafața dură pe care căzuse. Mâna i s-a încheștat pe ceva tare, cu o textură păroasă, ce părea legat de funii. Orice ar fi fost, era foarte greu...

Abia dacă a putut să îl ridice în aer...

Ajuns la suprafață, a putut observa forma obiectului. Era o sabie. Aceasta s-a aprins în mâna sa. O văpaie albastră s-a întins de la mâner până la vârful lucitor al armei. Lucien a amețit. Lama strălucea atât de puternic, încât străpungea cu ușurință întunericul, ca un far călăuzitor în noapte.

S-a uitat tâmp la modelele ce brăzdau sabia. Păreau niște semne – semne ciudate pe care nu le mai văzuse niciodată: două cercuri tăiate spintecate de o linie lungă cu capete ascuțite. Semăna cu o sulia.

A simțit o căldură înflorind în el și mâna a început să-i tremure. A țipat și a aruncat sabia în apă. S-a ridicat, după care a urcat repede pe niște bolovani până ce a reușit să se prindă de trunchiul unui stejar. A fugit spre lumina din cort și s-a vârat între prietenii săi, chiar dacă era learcă...

În apă, sabia strălucea cu lumini de safir.

PARTEA ÎNTÂI ARTEFACTELE BLESTEMATE

„Atunci, Lumina din ei se va polariza în întuneric, devenind întunericul nostru, iar ei vor începe să-l numească lumină. Lumina li se va părea întuneric și ei se vor înrola în escadroanele și legiunile noastre negre.”

(N. P. Riskovski – *Marșul distrugătorului*)

CAPITOLUL I

Cum am ajuns aici?

Drumul se pierdea în bezna din spatele lui.

Era atât de întuneric, încât nu putea să-și vadă nici măcar mâinile. Norii se ciocneau deasupra capului său, eclipsând razele firave ale lunii, în timp ce un miros înțepător de putrefacție îl străpungea până în măduva oaselor.

A tresărit instinctiv. A scuturat sticla de bere din mână. Era goală!

— La dracu'! a mormăit și s-a răsucit pe călcâie, încercând să ignore senzația de vomă ce îi întorcea stomacul pe jos.

Nu băutura era de vină pentru starea lui, ci acel miros. Lucien și-a dus palma la gură și a mărit pasul, orbecăind în întuneric. A cotit prin spatele unei magazii din colțul căreia s-a ivit un bec. Capul a început să-i bubuie și o durere l-a lovit în creștet, făcându-l să scape sticla pe jos, care s-a fărâmat în zeci de cioburi.

— Oh!...

Stomacul aproape că îi urcase în gât. Vederea i s-a împăienjenit. Și-a auzit respirația greoaie horcăind. S-a sprijinit de marginea unei uși de lemn și și-a frământat mintea, încercând să găsească o modalitatea de a ajunge înapoi în local, însă totul i se părea dificil. Până și drumul asfaltat care șerpuia printre clădiri, plin de benzină și cu miros de apă stătută, părea că se cufundă în întuneric.

Unde era barul? Unde erau Eliot și Stefan? Probabil că îl așteptau și acum își făceau griji. Cine știe de cât timp lipsea... Ar fi trebuit să se întoarcă la ei, dar pe unde? Nu se zărea nicio cale.

Doar un fundal negru ca o pată de cerneală interminabilă. Singura sursă de lumină era becul de la colțul magaziei.

Amețeala s-a combinat cu durerea de cap și a făcut eforturi considerabile pentru a își menține echilibrul în timp ce încerca să străbată micul cartier în care se pierduse. A început din nou să meargă, sprijinindu-se de niște lăzi și de niște cauciucuri sparte.

Și a rămas fără aer în plămâni. S-a trezit zburând prin aer cu o durere palpabilă, acută, răsunându-i în piept și împrăștiindu-i-se în tot corpul. Ceva solid i-a atins spatele, apoi l-a izbit cu forță. Și-a simțit oasele zăngănind. Capul i s-a învârtit și a ricoșat într-un morman de lăzi de lemn, prevăzute cu niște scânduri groase, ale căror cuie aproape că i-au sfâșiat carnea. A simțit sângele prelingându-i-se de-a lungul tâmplei, până ce i-a atins limba printre buzele întredeschise de la atâtea gemete. Privirea i s-a întunecat din nou, cu toate că își ținea ochii larg deschiși.

S-a simțit sleit de puteri. Moleșeala i-a inundat trupul. Avea nevoie de o motivație pentru a se ridica. Trebuia să fugă de acolo. Ceva nu mirosea deloc bine și nu mirosul cartierului era de vină. Era ceva în neregulă...

A gemut când s-a ridicat greoi în picioare. Și-a dus o mână la cap și, preț de câteva secunde, durerea a părut că se estompează. A încercat să vadă cine l-a aruncat cu o forță atât de mare.

Însă, nu era nimic în jurul lui – cu excepția unei neguri groase, târâtoare, care îi învăluia picioarele și se combina cu întunecimea din jur. O ceață care îl înspăimânta și care nu fusese acolo mai devreme.

— Ok, a reușit să îngaime, cine are chef de joacă, să iasă la iveală!

Și-a scos tricoul și l-a aruncat într-o baltă. Mușchii i s-au întărit și a așteptat. Și-a simțit respirația precipitându-se, apoi a auzit un foșnet subțire de frunze, deși nu era niciun copac în apropiere. Inima i s-a strâns din cauza unui fior glacial.

— M-ai auzit? Ieși afară și luptă-te ca un bărbat, oricine ai fi! Dacă ai chef de distracție, atunci arată-ți fața aia urâtă! Pun pariu că mă voi speria de ea...

Buzele i s-au adâncit într-un zâmbet crispat. A făcut câțiva pași în față, și-a șters sângele de pe frunte și a scuipat. În sfârșit, amețeala a dispărut de tot. A mai aruncat o privire în jur și parcă toată bravura l-a părăsit. În suflet, i s-a strecurat o frică rece, care îl paraliza.

Apoi, a simțit o presiune în coaste.